

Max Chateau wordt geboren op 27 december 1913 in Paramaribo, Suriname. Hij was de zoon van Johan Antoine Chateau en Louisa Francoise Wilson.

In 1935 kwam Max naar Nederland. Hij werd, net als zijn neef Eddy Chateau, lid van Nakota stam in Amsterdam. De stam was een combinatie van de voortrekkers van de 4e Amsterdamse groep Hendrick de Keyser (Grijs) en de 4e Hilversumse groep, Apachiogroep. Ze werd in 1930 opgericht en Ton Koot was de eerste Oubaas. In september 1932 kreeg de stam de naam Nakotas en een embleem: een brandend vuur met daaronder de stamnaam. Nakotas betekent 'Vrienden' en komt van de Zwartvoet-indianen in Amerika. Het was een actieve stam en in *De Huifkar, het maandblad voor en door Nederlandse Voortrekkers* verschijnen regelmatig verslagen van activiteiten. Op 27 oktober 1934 werd hun stamhut in de Muiderpoort in Amsterdam feestelijk geopend. Een groot aantal stamleden was actief tijdens de Wereld Jamboree in 1937 in Vogelenzang. In november 1937 droeg Ton de leiding over aan zijn assistent Henk van der Schroeff. De stam telde op dat moment 3 ploegen.

Max was machinist op de grote vaart. Hij vertrok in februari 1938 naar Singapore en kwam in augustus 1939 terug naar Amsterdam. Hij trouwde op 5 december 1940 in Liverpool, UK, met Isabel Mirial Drake. Max werd 4e machinist aan boord van het ss Hobbema. Dit van oorsprong Amerikaanse schip (1918) was in mei 1942 door het Britse Oorlogstransport aan de Nederlandse regering geschonken en kreeg toen de naam van de schilder. Met een bemanning van 44 leden vervoerde het onder kapitein Arie van Duijn begin november 1942 zeventuizend ton algemene vracht en munitie van Newport News (Virginia) via New York naar Belfast. De Hobbema voer in konvooi (SC-107).

Even na middernacht, op 4 november, deed de Duitse duikboot U-132 een aanval op het konvooi, dat ruim 600 km onder Groenland voer. Hierbij werden drie schepen geraakt: de Hobbema, de Empire Lynx en de Hatimura. Een torpedo trof de Hobbema in de machinekamer. De

motor viel stil, het licht ging uit en het schip begon te zinken. 16 bemanningsleden lukte het op reddingsboten en -vloten van het schip te komen. Zij werden later opgepikt door de Amerikaanse sleepboten Uncas en Pessacus en overleefden. De kapitein en 27 andere opvarenden gingen met het schip onder. Onder hen was Max Chateau (28). Een ander Surinaams bemanningslid dat een zeemansgraf kreeg was Hugo Kerster. Ook acht Engelsen en één Canadees waren onder de doden.

